

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΗΛ. Π. ΒΟΥΤΥΡΙΑΔΗΣ: Δάκρυα.

ΓΡ. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ: Τὸ διήγημα καὶ ὁ κ. Βουτυρᾶς. (Τέλος).

ΜΙΧ. ΘΕΡΣΑΝΤΗΣ — Κ. ΚΑΡΘΗΙΟΣ: Δὸν Κιχώτης (συνέχεια).

Ο ΝΟΥΜΑΣ: Φαινόμενα καὶ πράγματα.

Σ. ΛΕΥΚΗΣ: Εἰρήνη.

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Κ. Τ. Α.: Ἔθνος καὶ Κόμμα.

ΑΠΟ ΒΑΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΑΟΜΑΔΑ: Νεοελληνικὴ φιλολογία. — Ξένη φιλολογία. — Περιοδικά. — Χωρὶς γραμματόσημο.

ΔΑΚΡΥΑ

Γιὰ τὸ θάνατο τῆς κοινιάδας μου
Γεωργίας Γ. Ἀννίνου

12-9-20

1

Σοῦ στόλιζε καὶ μέσ στην κίσσα ἀκόμα
τῆς νιότης τὸ χαμόγελο τὰ χεῖλη,
σὰν νᾶθελε τὸ ἀγαπημένο στόμα
πικρὴ χαρὰ στὸν πόνο μας νὰ στείλει.

Κι ὡς εἶχε τὸ παρθενικὸ σου σῶμα
τῇ χάρῃ ὅλη τὴν ἀνδρὶνὴ τοῦ Ἀπρίλη,
θαυροῦσαμε, πὼς θάμπαινε στὸ χῶμα
κάποιο ἄνθος, ποὺ εἶχε σβύσει μὲ τὸ δαῖλι.

Καὶ λέγαμε, θωρώντας σε ἔτσι ὥραία:
Γιὰ πάντα δὲ μπορεῖ νὰ μᾶς ἀφίσει;
Φεύγει νὰ ξαναρθεῖ μ' ἀνδρὶνὴ νέα....

Μὰ ὁ σπαραγμὸς, ποὺ μέσζ μας βογοῦσε
καὶ τῶν δακρῶν μᾶς ἀνοίγε τὴ βύση,
πόσο θὰ σὲ θρηνοῦμε μᾶς μνηοῦσε.

2

Δὲ θάρθεις πιά νιότης δροσιὰ γεμάτη
κοντὰ μου καὶ τ' ὠραῖο σου τὸ κεφάλι
νὰ γείρεις στὴν ἀδερφικὴ μου ἀγκάλῃ,
σὰν νὰ ζητᾷς νὰ ἐμπιστευτεῖς μου κάτι.

Δὲ θάρθεις πιά κρυφὴ χαρὰ, φευγάτη
μέσ' ἀπ' τοῦ κόσμου τὴν ἀνεμοζάλη,
νὰ δεῖξεις μου τῆς ἀρετῆς τὰ κάλλη,
κοιτάζοντάς με μὲ τὸ ἀγνὸ σου μάτι.

Δὲ θάρθεις πιά νὰ ἰδῶ νὰ μοῦ στολίσαι
τὴ σκέψη πάλι ἀνθὸς ἀθωοσύνης....
Ἐγὼ, ποῦ σ' εἶχα στὴν ψυχὴ μου κλείσει

καὶ σ' ἔλεγα «παιδί μου» καὶ «ἀδελφούλα»,
μ' ἄνθη λευκὰ σὲ στόλισα νὰ γίνεις
τοῦ Χάρου ἀγνή, παρθενικὰ νυφούλα!

3

Τὸ στόμα τὸ γλυκὸ νὰ κελαδᾷ
δὲ θὰ τὸ ἀκούμε πιά. Καὶ δὲ θὰ ἰδοῦμε
στὴ νιότη σου τριγύρω νὰ πηδαῖ
τοῦ ἔρωτα ὁ πόθος. Δὲ θὰ ξαναποῦμε

καὶ τ' ὄνομά σου δίχως νὰ κυλάει
τὸ δάκρυ θλιβερό. Ὅσο κι ἂν θαυροῦμε,
πὼς μέσζ στὸ σπῖτι ἀκόμα τραγουδαῖ
τῆς ὑπαρξῆς σου ἡ χάρη, δὲ θὰ ζοῦμε

παρὰ μὲ τὸν πικρὸ ρυθμὸ τῆς λύτης.
Τὸ σπῖτι ἡ θύμησή σου θὰ γεμίζει
μὰ νὰ μᾶς λείει, κάθε στιγμὴ, πὼς λείπεις.

Τὰ εἰκοσιδύο σου χρόνια μᾶς ἀφίσαν
τὸ πέρασμά τους μόνο νὰ θυμίζει,
πὼς σὰν λουλούδι ἀνθίσανε κ' ἐσθύσαν.

ΗΛ. Π. ΒΟΥΤΥΡΙΑΔΗΣ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΚΑΙ Ο Κ. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

4—

Γ'.

Ἀπὸ τὰ ἔξη διηγήματα τοῦ βιβλίου ποὺ ἔχουμε
προστά μας, τὸ πρῶτο, («Παπᾶς Εἰδωλολάτρης»),
εἶναι ἡ ἱστορία ἐνὸς ἀνθρώπου, ποὺ σὰν ἦταν φτωχὸ
παιδί, ἀγάπησ' ἓνα πλουσιοκόριτσο, τὴν Ἑλένη, καὶ
ἀγαπήθηκε ἀπ' αὐτὴ. Ὑστερὰ, σὰν ἐγείνε παπᾶς, τὴν
ξαναβρῆκε παντρεμένη κ' εἶχε μαζί της ἕνοχες σχέ-
σεις. Ἄλλος, στὴ θέση του, δὲν θὰ τὸ θυμότανε παρὰ
στὴν προσευχὴ του. Ὁ παπᾶ - Ἱερώνυμος ὅμως ἦ-
ταν πολὺ ἀλλοιώτικος ἀπὸ τοὺς συνειθισμένους πα-
πάδες. Καὶ ἡ ἀμαρτία τοῦ ἔφερε τέτοια τύψη, τέτοιο
φόβο, τέτοια τρέλλα, ὥστε κατάντησε νὰ βλέπῃ θυ-
μωμένους τοὺς ζωγραφισμένους ἀγίους, νὰ λογοφέρ-
νῃ μαζί τους, καὶ νὰ ρίχνῃ κάτω τίς εἰκόνας τους,
νὰ τίς συντρίψῃ... Στὸ τέλος πιά ἀποφασίζει νὰ
πετάξῃ τὰ ράσα καὶ νὰ κλέψῃ τὴν ἀγαπημένη του.
Μὰ ἡ φρόνιμη ἀρνησιμὴ τῆς Ἑλένης νύφησεν τὸν ἄν-
τρα της καὶ τὸ σπῖτι της, ἐπειδὴ «τοῦ βάλλθηκε τοῦ
παπᾶ πὼς ἐπάτησε τὰ ἱερά», τὸν ἀπογοητεῖ, τοῦ
σβύνει τὴν ἀγάπην καὶ τότε ξεθυμαίνει μ' ἄλλη τρέλ-
λα: συντρίβει μ' ἓνα τσεκούρι καὶ πατεῖ μὲ μανίαν τὰ
φτωχὰ λουλούδια τοῦ κήπου του, ποὺ ἐνόμιζε πὼς μὲ
τίς μυρουδιές τους τὸν μεθοῦσαν ἐρωτικά.

Στὸ «Συμβουλευτὴ» πάλι, ὁ ἴδιος ὁ ἥρωας διηγεῖ-
ται τὴν ἱστορία του. Ἀγαπᾷ ἓνα κορίτσι, τὴν Ἑλένη.
Στὸ σπῖτι της συχνάζει καὶ ἓνας ἄλλος νέος: ὁ Ἀρ-
κόπουλος, ὁ φίλος καὶ συμβουλευτής. Ἡ Ἑλένη ὅμως
προτιμᾷ ὁλοφάνερα ἓναν τρίτο, ποὺ ξεφύτρωσε ἀξα-